

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 219/05-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., bytom H., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. M., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Daňového úradu H. sp. zn. 647/2100/39625/2002, sp. zn. 647/2100/39626/2002 a sp. zn. 647/2100/39627/2002 z 24. júna 2002, rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska T., sp. zn. IV/2500/7081/2002/Kuc, sp. zn. IV/2500/7082/2002/Kuc a sp. zn. IV/2500/7083/2002/Kuc z 10. októbra 2002 a rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003 a sp. zn. Sž-o-NS 63/03, Sž-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2004 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami Daňového úradu H. (ďalej len „daňový úrad“) sp. zn. 647/2100/39625/2002, sp. zn. 647/2100/39626/2002 a sp. zn. 647/2100/39627/2002 z 24. júna 2002, rozhodnutiami Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska T. (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), sp. zn. IV/2500/7081/2002/Kuc, sp. zn. IV/2500/7082/2002/Kuc a sp. zn. IV/2500/7083/2002/Kuc z 10. októbra 2002 a rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003 a sp. zn. Sž-o-NS 63/03, Sž-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004.

Skutkový stav, ktorý viedol k podaniu sťažnosti ústavnému súdu, je v sťažnosti opísaný v období od 18. novembra 2002, keď sťažovateľ podal najvyššiemu súdu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutí daňového riaditeľstva sp. zn. IV/2500/7081/2002/Kuc, sp. zn. IV/2500/7082/2002/Kuc a sp. zn. IV/2500/7083/2002/Kuc z 10. októbra 2002. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003 žalobu sťažovateľa zamietol.

Proti označeným rozsudkom podal sťažovateľ 2. júla 2003 odvolanie, v ktorom poukázal okrem iného «... na rozpornosť konania pred najvyšším súdom o preskúmanie rozhodnutí daňových správnych orgánov s ustanoveniami článkov 6.1, 6.2 a článku 1 Protokolu č. 1. Rozhodnutím č. Sž-o-NS 63/03, č. Sž-o-NS 88-89/03 zo dňa 21. apríla 2004

najvyšší súd ako súd odvolací, potvrdil rozhodnutie najvyššieho súdu „ako prvostupňového orgánu“».

V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd okrem iného vyslovil nesúhlas s názorom, podľa ktorého bolo úlohou daňových orgánov zistiť zavinenie sťažovateľa pri uplatnení nároku na odpočet dane a preukázať mu vinu.

Ďalej sťažovateľ uviedol, že *„... svoju sťažnosť zakladá na štyroch právnych dôvodoch spočívajúcich v porušeníach základných práv, ktoré mu zaručuje Európsky dohovor o ľudských právach a Ústava SR“.*

K namietanému porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie

Podľa sťažovateľa najvyšší súd ako odvolací súd výslovne nerozhodol o tom, či bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie, a ani nezdôvodnil, prečo tak neurobil. Odvolávajúc sa na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „Európsky súd“) sťažovateľ uvádza, že čl. 6 ods. 1 dohovoru *„... je uplatniteľný na konania pred súdnymi orgánmi, ktoré preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov daňových správnych orgánov“.*

Za rozporné s judikatúrou Európskeho súdu týkajúcou sa čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje sťažovateľ to, že konanie pred najvyšším súdom *„ako kvázi súdom prvého stupňa“* nespĺňalo požiadavku verejného prejednania veci a verejného vyhlásenia rozsudku. Namietá tiež to, že najvyšší súd *„ako kvázi súd prvého stupňa“* skúmal len zákonnosť rozhodnutia a konania správneho orgánu *„... a teda nebol skutkovou inštanciou“*, čo odôvodnil tým, že v daňovom konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, bol podrobne a dostatočne zistený skutkový stav, a preto nebolo potrebné vykonať sťažovateľom navrhované dôkazy.

Ďalší rozpor s judikatúrou Európskeho súdu vidí sťažovateľ v tom, *„... že Najvyšší súd SR v konaní o jeho žalobe nemal charakter súdu s plnou jurisdikciou. Dôvodom je to, že porušovateľ základného práva neobjasňoval stav veci vykonaním dokazovania,*

v dôsledku čoho porušovateľ neskúmal v plnej šírke sťažovateľov prípad a mnohé aspekty sporu unikli pozornosti a záujmu súdu“.

Najvyššiemu súdu ako prvostupňovému súdu, ale aj daňovým orgánom ďalej sťažovateľ vytýka, že nevykonali ním navrhovaný dôkaz spočívajúci v oboznámení zápisníc zo zasadnutí výberových komisií, a to najmä z toho dôvodu, že by sa tým bol ozrejmil spôsob zadávania zákaziek sťažovateľovi, ktorý je obzvlášť dôležitý z hľadiska posúdenia existencie sprostredkovania. Tým došlo podľa sťažovateľa aj k porušeniu princípu rovnosti zbraní.

Sťažovateľ je tiež toho názoru, že najvyšší súd „... *pochybil, keď neakceptoval uvedenie nových právnych dôvodov v doplnení žaloby z 12. 5. 2003. (...) Teda rozhodnutie NS SR ako odvolacieho súdu je postihnuté vadou spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia“.* Z rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho nie je tiež zrejmé, na základe akých úvah došiel k záveru, že súd prvého stupňa neporušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a nevyjadril sa ani k tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho práva na pokojné užívanie majetku. Je potrebné mu vytknúť aj to, že ako v prvostupňovom, tak aj v odvolacom konaní sa mu nepodarilo odstrániť pochybnosti o niektorých skutkovo dôležitých okolnostiach, a preto pochybnosti o nich naďalej pretrvávajú.

K namietanému porušeniu princípu prezumpcie neviny

Porušenie uvedeného princípu bolo podľa sťažovateľa naplnené tým, že mu bola uložená sankcia zvýšenia dane spolu vo výške 524 000 Sk. V súvislosti s tým poukazuje na niektoré rozhodnutia Európskeho súdu, podľa ktorých majú daňové sankcie trestný charakter a vzhľadom na to je nutné na ukládanie tohto druhu sankcií aplikovať základné zásady pre ukládanie trestných sankcií ako napr. princíp zavinenia alebo princíp „in dubio pro reo“. Najvyšší súd ako súd odvolací však s týmto názorom sťažovateľa nesúhlasil a v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. SŽ-o-NS 63/03, SŽ-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004 okrem iného uviedol, «... *Nie je úlohou daňových orgánov dokazovať vinu daňových subjektov ani zisťovať ich zavinenie, a preto v daňovom konaní neplatí zásada trestného práva „in dubio pro reo“ (...)* Dorúbenie zvýšenia dane nie je teda trestom».

K namietanému porušeniu práva na ochranu majetku

Porušenie uvedeného práva vidí sťažovateľ predovšetkým v tom, že konanie pred najvyšším súdom, v ktorom došlo k zamietnutiu jeho žaloby, bolo v rozpore s čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, a preto v rozpore so zákonom mu bola uložená povinnosť zaplatiť rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) a zvýšenie DPH. Sťažovateľ tvrdí, že *„... daňové správne orgány uložili sťažovateľovi uvedené majetkové povinnosti v rozpore s právom a súdne orgány zamietli jeho žalobu, respektíve odvolanie, ktoré smerovali k zrušeniu rozhodnutí daňových správnych orgánov a ktorých konečným cieľom bolo zabezpečenie práva na ochranu majetku“*.

K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy

Podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu uvedeného práva malo dôjsť tým, *«... že rozhodnutia vyhlásené Najvyšším súdom SR sú preskúvané Najvyšším súdom SR (...). To, že sudcovia NS SR v „kvázi prvostupňovom konaní“ a v preskúvanom konaní sú vzájomne v určitých právnych veciach sudcami „súdu prvého stupňa“ a v iných právnych veciach sudcami odvolacieho súdu, môže vzbudzovať pochybnosti o inštitucionálnej a rozhodovacej nezávislosti odvolacieho súdu. Nakoniec sťažovateľ poukazuje aj na to, že odvolacie konanie na Najvyššom súde SR nenapĺňa požiadavku devolutívneho princípu (...), ktorý je jednou zo záruk nezávislého a úplného preskúvania rozhodnutí súdu prvého stupňa odvolacím súdom»*.

Na výzvu ústavného súdu zaslanú najvyššiemu súdu 18. októbra 2004 obsahujúcu požiadavku na vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa odpovedal jeho predseda 11. januára 2005 a uviedol: *„Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v daňovom konaní bol náležite zistený skutkový stav a rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade so zákonom. V správnom konaní a v konaní pred správnym súdom boli rešpektované všetky procesné práva účastníka konania a nedošlo k porušeniu jeho základných práv chránených*

Európskym dohovorom o ľudských právach, ako aj Ústavou Slovenskej republiky. Vymieranie a výber daní v súlade so zákonom nemožno považovať za trestanie a daňové vyrubovacie konanie nie je konaním, v ktorom by mali platiť zásady trestného práva.“ Z uvedených dôvodov navrhuje najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Právny zástupca sťažovateľa k zaslanému stanovisku najvyššieho súdu 28. februára 2005 ústavnému súdu oznámil, že k nemu nemá čo uviesť, keďže v ňom nie sú obsiahnuté žiadne nové skutočnosti.

Podaním doručeným ústavnému súdu 15. marca 2005 doplnil právny zástupca sťažnosť v časti návrhu na rozhodnutie vo veci samej.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti a jej doplnení navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojimi rozsudkami č. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003 a rozsudkami č. Sž-o-NS 63/03, Sž-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004 porušil právo na spravodlivé súdne konanie uvedené v článku 6 odsek 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, princíp prezumpcie neviny zakotvený v článku 6 odsek 2 Európskeho dohovoru o ľudských právach, právo na ochranu majetku uvedené v článku 1 Protokolu č. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, právo na účinný opravný prostriedok uvedené v článku 13 Európskeho dohovoru o ľudských právach a právo na súdnu ochranu uvedené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Daňové riaditeľstvo SR svojimi rozhodnutiami vydanými v daňovom správnom konaní č.: IV/2500/7081/2002/Kuc, IV/2500/7082/2002/Kuc a IV/2500/7083/2002/Kuc, všetky zo dňa 10. 10. 2002 a Daňový úrad H. svojimi rozhodnutiami č.: 647/2100/39625/2002, 647/2100/39626/2002 a 647/2100/39627/2002, všetky z 24. 6. 2002 porušili v neprospech sťažovateľa princíp prezumpcie neviny zakotvený v čl. 6 ods. 1 EDLP a jeho právo na ochranu majetku uvedené v čl. 1 Protokolu č. 1 EDLP.

2. Ruší rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Sž-o-NS 63/03, Sž-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004, č. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003, ako aj rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracovisko T., č. IV/2500/7081/2002/Kuc, IV/2500/7082/2002/Kuc a IV/2500/7083/2002/Kuc všetky zo dňa 10. októbra 2002 a tiež rozhodnutia Daňového úradu H. č. 647/2100/39625/2002, sp. zn. 647/2100/39626/2002 a sp. zn. 647/2100/39627/2002 všetky zo dňa 24. júna 2002.

3. Priznáva v súlade s článkom 127 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v rozsahu 100.000 slovenských korún, ktoré je NS SR povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to z dôvodu zvýšeného psychického napätia, hlbokého pocitu nespravodlivosti a tiež zhoršenia podmienok súkromného života sťažovateľa v dôsledku začatia daňového exekučného konania.

4. Priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR vo výške 31.872,- Sk (dva úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia, vypracovanie sťažnosti, pri tarifnej odmene 15.800,- Sk za 1 úkon právnej služby určenej podľa § 13 ods. 1, ods. 8, § 25 vyhl. MS SR č. 163/2002 Z. z. z hodnoty DPH určenej v troch preskúmaných rozhodnutiach správnych orgánov spolu 1.572.000,- Sk, náhrady výdavkov podľa § 19 ods. 3 cit. vyhl. v sume 136,- Sk za každý úkon, spolu 2x/15.800+136/).

Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky v súlade s § 52 ods. 2 zákona o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým prerušuje daňové exekučné konanie začaté na základe rozhodnutia Daňového úradu H. č. 647/350/33821/03 zo dňa 14. 7. 2003.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikto nemôže byť zbavený svojho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanoví zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (*mutatis mutandis* rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, III. ÚS 107/05).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky oprávnených na poskytovanie právnej

ochrany, a tým aj základom ústavnej úpravy obsahu práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tak, že postupujú v konaní v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (m. m. III. ÚS 49/04, I. ÚS 31/05).

Sťažnosť obsahuje štyri druhy námietok porušenia ústavy a dohovoru: 1. porušenie práv sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, 2. porušenie princípu prezumpcie neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, 3. porušenie jeho práva vlastníť a pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu a 4. porušenie jeho práva mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru, pričom k tvrdenému porušeniu označených práv malo dôjsť napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu (sp. zn. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003 a sp. zn. Sž-o-NS 63/03, Sž-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004) v spojení s rozhodnutiami daňového úradu sp. zn. 647/2100/39625/2002, sp. zn. 647/2100/39626/2002 a sp. zn. 647/2100/39627/2002 z 24. júna 2002 a rozhodnutiami daňového riaditeľstva sp. zn. IV/2500/7081/2002/Kuc, sp. zn. IV/2500/7082/2002/Kuc a sp. zn. IV/2500/7083/2002/Kuc z 10. októbra 2002.

1. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napadol okrem iného rozhodnutie daňového úradu v spojení s rozhodnutím daňového riaditeľstva, ako aj rozsudok najvyššieho súdu, ktorými rozhodoval v správnom súdnictve o preskúmaní zákonnosti označeného rozhodnutia daňového riaditeľstva. Vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozhodnutie daňového úradu v spojení s rozhodnutím daňového riaditeľstva, pretože ich rozhodnutia preskúmal najvyšší súd a rozhodol o nich rozsudkom sp. zn. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol.

O odvolaní proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu (ako súdu prvého stupňa) rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. Sž-o-NS 63/03, Sž-o-NS 88-

89/03 z 21. apríla 2004. Preto bolo potrebné sťažnosť podanú proti daňovému úradu, daňovému riaditeľstvu, ako aj proti prvostupňovému rozsudku najvyššieho súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 63/03, SŽ-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004, podstata prvej námietky sťažovateľa vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva najmä v tom, že sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý nepovažoval za potrebné vykonať žalobcom navrhované dôkazy, argumentujúc tým, že „... v daňovom konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, bol podrobne a dostatočne zistený skutkový stav“.

Napokon sťažovateľ vytýkal najvyššiemu súdu, že „... pochybil, keď neakceptoval uvedenie nových právnych dôvodov v doplnení žaloby z 12. 5. 2003. (...) Teda rozhodnutie NS SR ako odvolacieho súdu je postihnuté vadou spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia“.

Z rozhodnutia najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu nie je podľa sťažovateľa tiež zrejmé, na základe akých úvah došiel k záveru, že súd prvého stupňa neporušil jeho práva na spravodlivé súdne konanie a nevyjadril sa ani k tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho práva na pokojné užívanie majetku.

Ústavný súd konštatuje, že skutočnosti, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, neindikujú možnosť prijatia záveru, z ktorého by bolo možné v danom prípade vyvodzovať vecnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a tvrdným porušením práv sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Zdaniteľné plnenie (§ 2 ods. 1, 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení zmien a doplnkov platnom v roku 1997), je uskutočnené pri poskytovaní služieb dňom ich poskytnutia alebo zaplatenia, a to tým dňom, ktorý nastane skôr [§ 13 ods. 1 písm. c) zákona o dani z pridanej hodnoty].

Platiteľ má nárok na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach, ak sú prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení a zároveň ak:

- a) sa uskutočnilo zdaniteľné plnenie (§ 13),*
- b) daň na vstupe zaúčtoval,*
- c) daň zaplatil inému platiteľovi za prijaté zdaniteľné plnenie,*
- d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ a doklad o zaplatení dane (§ 20 ods. 1, 2 zákona o dani z pridanej hodnoty).*

V daňovom konaní bolo preukázané, že žalobca nesplnil zákonné podmienky pre uplatnenie nároku na odpočet dane.

Zmluvu o sprostredkovaní z 31. augusta 1993 so žalobcom firma D., s r. o., neuzavrela. Zmluvu podpísal za túto firmu M. M., ktorý v roku 1993 nebol konateľom firmy, ani nebol nikým poverený na jej uzavretie. Navyše v zmluve je uvedené sídlo firmy (...), hoci zmena sídla na túto adresu bola v obchodnom registri vyznačená až na základe uznesenia Okresného súdu v Nitre, sp. zn. S. r. o. 1954/N, ZPZ 1216/93, dňa 21. marca 1997, kedy sa jediným spoločníkom a konateľom firmy D., s r. o., stal M. M. Dovtedajší spoločníci R. T. a M. H. v konaní uviedli, že pre žalobcu žiadne sprostredkovanie ani žiadne stavebné práce neuskutočnili. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že M. M. skutočne sprostredkoval pre žalobcu zákazky na elektroinštalačné práce v sume 65 000 000 Sk.

V daňovom konaní boli spochybnené aj ďalšie daňové doklady vystavené firmou D., s r. o., (...); konkrétne:

- faktúra č. 101 197 z 10. novembra 1997 za terénne úpravy stavebnými mechanizmami na objekte B. – 275 600 Sk, z toho DPH 15 600 Sk;

- faktúra č. 191 197 z 19. novembra 1993 za búracie práce v objekte S. v sume 169 600 Sk, z toho DPH 9 600 Sk;

- faktúra č. 061 197 zo 6. novembra 1997 za ručné výkopové práce v objekte B. – v sume 190 800 Sk, z toho DPH 10 800 Sk.

Bolo preukázané, že tieto fakturované práce boli v uvedených objektoch vykonané už v rokoch 1993 až 1994 a práce nevykonala firma D., s r. o. Navyše firma D., s r. o., sa stala platiteľom dane z pridanej hodnoty až 9. júla 1997.

Ani v tomto prípade neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie nároku na odpočet dane (§ 20 ods. 1, 2 zákona o dani z pridanej hodnoty).

Podľa názoru odvolacieho súdu v preskúmvanej veci bol náležite a dostatočne zistený skutkový stav. Žalovaný i správca dane v súčinnosti s inými správcami dane a Úradom finančnej polície, odbor T., podrobne a v súlade s ustanovením § 2 ods. 1, 2, 3, § 29 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení zmien a doplnkov, vykonali rozsiahle dokazovanie a na jeho základe dospeli k správnym skutkovým zisteniam a záverom.

Podľa § 29 ods. 8 zákona Zb. o správe daní a poplatkov je práve daňový subjekt (teda žalobca) povinný preukázať všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa názoru odvolacieho súdu daňové konanie bolo uskutočnené v súlade so zákonom o správe daní a poplatkov a zákonom o dani z pridanej hodnoty. Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalobcu, že bolo úlohou daňových orgánov a súdu zisťovať zavinenie žalobcu pri uplatnení nároku na odpočet dane a preukázať mu vinu.

Daňové konanie je osobitným druhom správneho (administratívneho) konania, ktoré je upravené zákonom č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení zmien a doplnkov. Základné zásady tohto konania sú upravené v § 2. Pre daňové konanie neplatia zásady trestného práva a konania, ako sa žalobca mylne domnieva. Nie je úlohou daňových orgánov dokazovať vinu daňových subjektov, ani zisťovať ich zavinenie, a preto v daňovom

konaní neplatí zásada trestného práva „in dubio pro reo“. Overenie správnosti uplatnenia nároku na odpočet dane, resp. správnosti výšky priznanej a zaplatenej dane, nie je v prípade zistenia rozdielu trestaním daňovníka. Správca dane overuje správnosť a pravdivosť všetkých skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane pre vznik daňovej povinnosti. Dorubenie prípadného rozdielu dane a zvýšenia dane nie je teda trestom.

Podľa § 250i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Nakoľko v daňovom konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, bol podrobne a dostatočne zistený skutkový stav, nepovažoval súd prvého stupňa za nevyhnutné vykonať žalobcom navrhované dôkazy. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že je právom nie povinnosťou správneho súdu vykonať nevyhnutné dôkazy. Aj v tomto prípade sa snaží žalobca bezdôvodne vnášať do správneho súdnictva prvky trestného konania vo veciach platenia daní.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že v preskúmanej veci bol dostatočne zistený skutkový stav a bolo preukázané, že žalobca nesplnil zákonné podmienky (§ 20 ods. 1, 2 zákona o dani z pridanej hodnoty) pre priznanie nároku na odpočet dane na vstupe [§ 2 ods. 5 písm. f) zákona o dani z pridanej hodnoty platnom v roku 1997]. So skutkovými a právnymi závermi žalovaného i súdu prvého stupňa sa odvolací súd stotožnil, a preto podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku rozsudok z 20. mája 2003 č. k. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02-36 ako vecne správny potvrdil.

V konaní správneho súdu prvého stupňa neboli porušené práva žalobcu ani jeho ústavné právo (č. 7 ods. 2, 5, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ani čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

Námietky o výhrady žalobcu uvedené v jeho odvolaní hodnotí odvolací súd ako nedôvodné a skutkovo a právne bezvýznamné.»

Podľa názoru ústavného súdu uvedenú argumentáciu, ktorou najvyšší súd odôvodnil svoj rozsudok, ktorým potvrdil odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok najvyššieho

súdu sp. zn. 4 Sž 157/02, 4 Sž 169-170/02 z 20. mája 2003, nemožno považovať za zjavne neodôvodnenú alebo arbitrárnu. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05).

K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd nevykonal ním navrhované dôkazy, ústavný súd uvádza, že princíp voľného hodnotenia dôkazov zakotvený v zákonnej právnej úprave konania pred súdmi, ktorá ustanovuje podmienky uplatňovania základného práva na súdnu ochranu, v spojení so zásadami spravodlivého procesu a zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (obdobne napr. II. ÚS 84/02). Inak povedané, súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, pokiaľ tým neporuší zásady spravodlivého procesu (čl. 6 ods. 1 dohovoru), t. j. ak po starostlivom zvážení „všetkého, čo vyšlo za konania najavo“, vrátane skutočností uvádzaných účastníkmi konania dospeje k záveru, že ďalšie dokazovanie už pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné a spravodlivé rozhodnutie vo veci nie je potrebné (III. ÚS 283/03).

V tomto smere sa najvyšší súd dostatočne vyrovnal s otázkou ďalšieho doplnenia dokazovania, pričom sťažovateľ v sťažnosti neuviedol také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho postup by bol ústavne neakceptovateľný.

Pokiaľ sťažovateľ vyčíta najvyššiemu súdu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel k záveru, že súd prvého stupňa neporušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie a nevyjadril sa ani k tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho práva na pokojné užívanie majetku, ústavný súd sa s názorom sťažovateľa nestotožňuje a poukazuje predovšetkým na to, že všeobecný súd chráni princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje v tom, že všeobecný

súd odpovedá na všetky konkrétne odvolacie námietky, čo podľa ústavného súdu (so zreteľom na citované odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) najvyšší súd v dostatočnom rozsahu urobil, keď jasne a zrozumiteľne dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Tým sa vysporiadal aj s otázkou, či v konaní pred najvyšším súdom došlo alebo nedošlo k porušeniu ústavných princípov spravodlivého procesu, čo platí aj pokiaľ ide o namietané porušenie práv na pokojné užívanie majetku. Vzhľadom na to nemá obsah napadnutého rozhodnutia žiaden súvis s porušením práva na spravodlivý proces v rozsahu nároku na ústavne korektné dôvody rozhodnutí všeobecných súdov.

Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd uzaviera, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by tieto jeho závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

3. Výhrady sťažovateľa ďalej smerujú proti tomu, že najvyšší súd mal porušiť napadnutým rozhodnutím princíp prezumpcie nevinny, čo dáva „*do spojitosti s uložením daňovej peňaznej sankcie zvýšenia dane*“.

Z čl. 6 ods. 2 dohovoru vyplýva, že prezumpcia nevinny chráni osobu, proti ktorej sa vedie trestné konanie, aby bola označovaná za vinnú zo spáchania skutku napĺňajúceho znaky trestného činu ešte predtým, ako bola uznaná za vinnú právoplatným rozsudkom súdu.

Rešpektovanie tohto princípu má zabezpečiť nielen súd v súdnom konaní, kde sa rozhoduje o vine, ale aj iné orgány činné v trestnom konaní, ktoré pôsobia v predsúdnom

štádiu, tzv. prípravnom konaní (prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán; mutatis mutandis PL. ÚS 12/98).

V posudzovanom prípade sa však porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru nemohol dopustiť najvyšší súd už preto, lebo jeho konanie a rozhodovanie sa nemohlo v žiadnom prípade rovnať vysloveniu viny sťažovateľa zo spáchania skutku napĺňajúceho znaky niektorého z trestných činov podľa osobitnej časti Trestného zákona.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré ich vydaniu predchádzalo, neriešil otázku, či bol sťažovateľom spáchaný trestný čin, ale iba preskúmal odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní sťažovateľa (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Na základe uvedeného je evidentné, že medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 157/02, 4 SŽ 169-170/02 z 20. mája 2003 a namietaným porušením práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru neexistuje ústavne relevantná (priama) súvislosť. Preto je sťažnosť namietajúca porušenie tohto práva zjavne neopodstatnená.

4. Podstata ďalšej námietky vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 63/03, SŽ-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004 sa týka porušenia práva sťažovateľa vlastniť a pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu a spočíva v nezákonnosti *„uloženia majetkovej povinnosti - zaplatiť rozdiel na dani z príjmov“*.

Ústavný súd už v súvislosti s námietkou porušenia uvedeného práva okrem iného vyslovil, že „... zásadne nie je možné, aby bol všeobecný súd považovaný za primárneho porušovateľa práva vlastniť a pokojne užívať majetok iba z dôvodu, že do jeho právomoci patrí rozhodovanie o veciach súvisiacich so súdnou ochranou vlastníka (sťažovateľa). (...) Všeobecný súd by mohol byť len vtedy porušovateľom tohto práva hmotného obsahu, ak by postupoval v konaní tak, že by to znamenalo porušenie ústavných princípov spravodlivého

procesu. Inak jeho rozhodnutie nemožno dávať do spojitosti s porušením základného práva vlastníť majetok, ak by na to neboli iné dôvody, napríklad priama spojitosť účinkov súdneho rozhodnutia do základného práva vlastníť majetok“ (m. m. II. ÚS 7/05). Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade taká priama spojitosť nie je daná.

Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie (časť II bod 2 tohto uznesenia), nemohlo teda dôjsť ani k porušeniu práva sťažovateľa vlastníť a pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto aj v tejto časti sťažnosti bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

5. Sťažovateľ napokon namietal porušenie jeho práva mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu SŽ-o-NS 63/03, SŽ-o-NS 88-89/03 z 21. apríla 2004, pričom podstata jeho námietky spočíva v tom, že *«skutočnosť, že rozhodnutia vydané Najvyšším súdom SR sú preskúmané Najvyšším súdom SR, porušuje jeho právo na účinný opravný prostriedok. To, že sudcovia NS SR v „kvázi prvostupňovom konaní“ a v preskúmvacom konaní sú vzájomne v určitých právnych veciach sudcami „súdu prvého stupňa“ a v iných právnych veciach sudcami odvolacieho súdu, môže vzbudzovať pochybnosť o inštitucionálnej a rozhodovacej nezávislosti odvolacieho súdu»*.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Samotná skutočnosť, že sťažovateľ podal sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, vylučuje, že by postup najvyššieho súdu mohol byť v nejakom vecnom vzťahu k eventuálnemu porušeniu čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu sa čl. 13 vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa

stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04). Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Podľa § 246b ods. 3 poslednej vety OSP (účinného v čase rozhodovania najvyššieho súdu) „O opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky koná a rozhoduje iný senát tohto súdu zložený z predsedu a štyroch sudcov“.

Pretože v danom prípade najvyšší súd ako súd odvolací mal právomoc rozhodnúť spôsobom, o ktorý sťažovateľ žiadal (teda bol súdom s plnou jurisdikciou), pri svojom rozhodovaní nevybočil z uvedeného rámca platných a účinných právnych predpisov, preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie po právnej i skutkovej stránke a skutočnosť, že sťažovateľ nebol v konaní pred ním úspešný, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu – 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu – 1989). Preto napadnutý postup najvyššieho súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd v danej veci rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 13 dohovoru, tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi v podstate ide aj o to, aby ústavný súd preskúmal, či „*relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku*“, na základe ktorých „*rozhodnutia vydané Najvyšším súdom SR sú preskúmané Najvyšším súdom SR*“, sú alebo nie sú v súlade s ústavou. Na podanie takéhoto návrhu však chýba aktívna legitímácia sťažovateľa, pretože podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 37 zákona o ústavnom súde môžu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podať len osoby taxatívne uvedené v čl. 130 ods. 1 písm. a) až e) ústavy (najmenej jedna pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd a generálny prokurátor Slovenskej republiky). Ústavný súd v súvislosti s uvedeným napokon nad rámec odôvodnenia poznamenáva, že v tejto časti je sťažnosť navyše podaná vo veci, ktorá sa prejednáva v konaní o súlade právnych predpisov, t. j. v inom type konania pred ústavným súdom, než je konanie o ochrane základných práv a slobôd. Z toho dôvodu by zároveň prichádzalo do úvahy aj odmietnutie tejto časti ako podanej zjavne neoprávnenou osobou a bez náležitostí vyžadovaných zákonom o ústavnom súde pre takýto návrh.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok a rozhodovanie o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy), ústavný súd sa už týmito časťami návrhu na rozhodnutie nezaoberal. Z toho istého dôvodu považoval ústavný súd za bezpredmetné rozhodovať o návrhu sťažovateľa o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde (prerušenie daňového exekučného konania začatého na základe rozhodnutia daňového úradu č. 647/350/33821/03 zo 14. júla 2003).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2005